Вже в крайсвітні безодні обличчям,
Вже очима туди десь, на спад...
Та земля його просить і кличе:
Оглянись, оглянися назад!

І оглянулось тихо світило,
І спинилось, – весло не гребе...
"Ну чого ж ти, чого, моя мила?..
Дай іще поцілую тебе"...

І метнулись холодні пламена,
І в прощанні німовному мить...
Наче риза на землю червлена,
На півнеба – розливи проміть...

Прага, 1925.